

Maart 2010....er kwamen hier 4 Serama kuikens uit het ei gestapt. Bij toeval alle 4 hennetjes, allemaal in verschillende kleuren maar opvallend was dat één daarvan super klein was. Omdat je Serama's in 3 klassen hebt, A, B en C (A is de kleinste maat tot 325 gram) kreeg dit hele kleine kuiken de naam Atje, afkomstig van A-tje dus. Ze groeide op als een klein tuttig kipje met een even sacherijnig kopje als haar "ouwe heer". De Serama's lopen hier los in de tuin en toen ze amper een half jaar was, was Atje opeens spoorloos. Geen lijk geen moord en 4 dagen lang heb ik hier heel de buurt en het bos uitgekamd.... maar steeds geen Atje. Dag 5 heb ik dan maar het halve dorp en de buurtwinkel voorzien van flyers, in de hoop mijn kleine oogappel terug te krijgen met een vindesloon van 100 euro voor degene die haar levend terugbracht. En ja, de volgende morgen kreeg ik telefoon van iemand die haar in het bos had gezien. Gewapend met een vangkooi en netten me tussen de struiken en bomen een weg moeten banen. Pas vele uren later kreeg ik ze dan eindelijk te pakken. Dit alles is vandaag precies een jaar geleden.

Gisteren zag ik dat er met Atje iets mis was en ken mijn kippen als geen ander. Zodra er iets is, zie ik dat meteen, ook als er eentje ontbreekt tussen de 40 kipjes.... één oogopslag is genoeg en ik weet het.

Vanmorgen was Atje meer dood dan levend, zat bol met haar kopje ineens gedoken en kon haar zo pakken. Normaal sprint ze alle kanten op als ze ook maar even denkt dat ze gevangen wordt maar vandaag was alles anders.

Dus heb ik ze helemaal nagekeken, kreeg niks gevonden en heb even gedacht dat het coccidiose was. Uit alle voorzichtigheid haar verdunde Baycox toegediend met een spuitje in haar mond want ze was al in het stadia dat ze niet meer at en dronk.... gisteren nog wel. Warmtelampje erbij want ze bibberde zo en tussentijds boodschappen gaan doen. Ik was speciaal voor haar nog kippensnoep gaan kopen bij de boerenbond en toen ik een paar uur later thuis kwam, meteen naar binnen gerend om te kijken of ze nog wel leefde. En ja hoor, ze was uit haar mand geklommen en liep vrolijk door de cavia-kamer te wandelen. Ik heb ze opgepakt, nog even met haar buiten gezeten en toen weer terug in haar mandje gezet. Nog geen 10 minuten later stiekem nog een kijkje gaan nemen maar ik stond genageld aan de grond toen ik zag dat ze op haar rug lag en haar laatste minuten was ingegaan. Ze is in mijn armen gestorven, daar sta je dan en dacht dat ik droomde, dat het niet waar kon zijn. Ik heb alles geprobeerd en mijn gebeden zijn niet verhoord... als je het mij vraagt, zit "daarboven" echt niemand, zowel dan is hij aan een hoorapparaat toe!

Vreemd dat het zo moet zijn dat altijd degene gaat met wie je een speciale band hebt, niet te snappen. Ook begrijpen veel mensen niet hoeveel je van zo'n diertje kan houden.... hier tranen met tuiten.

Om de doodsoorzaak te kunnen achterhalen heb ik meteen sectie laten plegen door de dierenarts en deze constateerde een inwendige bloeding bij haar linkerborst. Ze was in perfecte conditie, had nog een hele dosis eicellen maar heeft ergens een klap van gehad of tegen iets aangevlogen.

Nu 's morgens geen Atje meer die door het raam naar binnen staart of er nog wat lekkers is of me overal achterna rent.... ik mis haar nu al terwijl we net een halve dag verder zijn.

Afschuwelijk steeds dat afscheid moeten nemen en zet me aan het denken of ik nog wel nieuwe dieren neem!

